

Mukai Kjórai (1651–1704)

szentjánosbogár,
ha megérintem, fénye
emlék lesz csupán

Po Csü-ji (772–946)

Megfordítottam
tükro-m: két sárkány ölel
örökkévalót.

Bronzfényű ráncos arcom
gyöngysugarú tavaszt lát.

Szógjoku (kb. 222–kb. 290)

Vizet méríték
a Jáde folyóból egy
új év hajnalán.

Míg étel fő a tűzön,
hűvöse hűti torkom.

Ki no Curajuki (872–945)

Jeges érintés:
vizes ruhám ujját szél
simítja végig.

Metsző hűvöse tavaszt
üzen - bőröm köszönti.

Arivara no Narihira (825–890)

(*Kokin Wakasū* – Régi és új dalok gyűjteménye, 747.)

Kert, hold ugyanaz.
A lány és én is. Egy év
múlt. Minden máshol.

Sógi zen szerzetes (1421–1502)

Sókaku: Minasze Szangjin

Virrasztok, amíg
pergamenre vált az ősz
aranyló színe.

Álmomban, magas szél, rád
haragudnék a télért.

Legény Enikő fordításai

Kaga no Csijó (1701–1775)

Az első női haiku mester írásaiból

I.

piros ajkáról
üdeséget hozott a
tisza tavaszvíz

esti harangszó
égre vágyik, s bomlik a
cseresznyevirág

kristálytisza víz
és szentjánosbogarak,
amik eltűnnek

II.

az orchidea
lány illata érződik
távol a fűben

és újra a nők
jönnek ki a mezőkre
szél-kócolt hajjal

darvak játéka
felrepülni felhőkig,
új napkeltekor

III.

veszi az útját
a lebegő világba,
hó a bambuszon

egy gondolatból
hosszú borozás, rezdül
száz nyíló levél

láttam a holdat,
a világnak írom már
– mély tisztelettel –

Popovics Péter (Pekka) fordításai

Kóda Rohan (1867–1947)

Őszöm legmélye...
 Álmodok kútjában rebben
 még néhány csillag.

Macumoto Takasi (1906–1956)

Vándormadarak
 szárnyalnak, csak bámulom
 lenn botladozva.

Sógi (1421–1502)

Őszi ég hűse
 vízsötétnél hidegebb
 mélybe hullt árnyék.

Takahama Kjosi (1874–1959)

hópiheszirom –
 mire kezem elkapná,
 nincs utána nyom.

Josza Buszon (1716–1783)

Lehullt levelek
 nesze üzen... messze vagy,
 várlak, ó, jössz-e?

Hóba zár a tél.
 Lelkemben virágot bont
 Yoshino hegye.

Kobajasi Issza (1763–1828)

Rövidül napom,
egyetlen támogatóm:
szegénységisten.

Üde gyermekek
hó-buddhája figyelni
ügyetlenségem.

Szabolcsi Erzsébet fordításai

Szugita Hiszajo (1890–1946)

Fehér púder

Hajnalhasadás,
Hamvas virágok, az út
Felett bús az ég

Krizantém szirmok
Ártatlanul hajlanak
Holdsugár alatt

Zúgó szökőár
Tengeri algák selyme
Vad nyílként siklik

Kozma Ildikó fordítása

Ion Cođrescu

égbolton alig
hallani alig látni
madár-/el/vándorlás

ruhák a dróton
megnehezítik hangyák
áthaladását

Cătălin Isman

haiku

hazatértemkor
küszöbömön vár rám egy
idegen kutya

Nichita Stănescu

Helyi haiku

már ketrecében
lőni az oroszlánra
király-vadászat

Vasile Smărăndescu

Hirdetés

Elhagyott kutya
Egy gazdát keres legyen
Ki után sírjon

Constantin Abălută

Poétikus empátia

Vak ember fehér
botjába fészket rakott
a zenész tücsök.

Florin Vasiliu

haiku

Vonatvágóban
mákok vérezik érett
búza aranyát

Szlaflkay Attila fordításai

Ion Codescu (1951) román költő, esszéíró, képzőművész
Cătălin Isman román költő, a temesvári írócsoport tagja
Nichita Stănescu (1933–1983) román költő, műfordító,
 Herder-díjas
Vasile Smărăndescu (1932) román költő, prózaíró, közgazdász
Constantin Abălută (1938) román költő, író, műfordító,
 építész
Florin Vasiniu (1926) román költő, színész

Pethő Tóth Károly

*Temple bells die out.
The fragrant blossoms remain.
A perfect evening!*
Basó

A harang elhalt.
A virágillat maradt.
Minden ez az est.

Múló harangszó.
Maradó virágillat.
Micsoda este!

Harangszó elszáll.
A virágillat szálldos.
Ne légy még álmos!

Harangszó enyész.
Virágillat tenyész. Az
este betetéz.

*Pristine elegance!
There, in the interior,
The rice-planting song.*
Basó

Minő ősi báj!
Hallod a rizsültető
asszonyok dalát?

Mily ősi kellem!
Ott túl a dúdolt dallam
a rizsföldeken.

Oh, az angyalát!
Hallod a rizsültető
asszonyok dalát?

*At a riceless time
The gourd receptacle holds
An ominaeshi.
Basó*

Amikor nincs rizs,
a tökedénybe hullik
egy szűzi virág.

Nélkülözések
idején a tökedény
virágot ringat.

Nincs rizs. Virág hull
törékeny tökedénybe.
Szó költeménybe.

Jancsó Noémi

Galamb sétált

Ma reggel, alighogy hajnalodott, megvetted lakkcipődet a villanypóznán. Aggódva figyelted a villanydrótot, amelyen egy szürke, átlagos külsejű galamb lépegetett; végigsétált a dróton, közben pedig mindegyre öregedett, míg végül lefordult a drótról, mert meghalt. De valahogy mégis, még így, halálában is megkapaszkodott a drótban, csúnya kis madárkarmait beleakasztotta az áramba, így nyert energiát egy újabb életre. Visszatorázta magát a drótra, és megint elindult. Nem egyensúlyozott, egyszerűen csak sétált, ahogy a legjobb lábú emberek sétálnak a simára aszfaltozott, fekvő fűszálakon. Te pedig megpróbáltad utolérni őt. Megtetted, óvatosan, az első lépést. Két karodat kitártad, így egyensúlyoztál, ennyit engedett meg neked ez a nagyon is emberi szerkezet, a bőrszakba dobált szerveid, csontjaid, a rózsaszínű húsod ennyit engedett. Bal lábad, lakkcipőd megállt a dróton. Jobb lábadat bebújtattad egy felhőbe. Ekkor repültek hajadra az első, reggeli napsugarak. Csicsergésük az örületbe kergetett, de te nem űzhetted el őket, mert kezedet kitérve kellett tartanod, hogy súlyos testedet megtartsa a villanydrót. A galamb már visszafelé tartott, újra fióka volt. Azt remélted, ha útjába állsz, a galamb nem tud majd tovább-sétálni,. Hiszen a dróton nincs hely kettőtöknek. Gonosz tekintettel figyelted a galambot, amely közeledett és öregedett. Most meg fogod állítani, most halhatatlanná változtatod a galambot, gondoltad. A galamb azonban, mintha észre

sem vett volna téged, mint a levegőn, úgy lépett keresztül nagyon is emberi, hús-vér testeden. Aztán meghalt és megszületett, a póznához érkeve. Be kell ismerned: tehetetlen voltál. Nem tudtál végigegyensúlyozni a villanydróton. Ott álltál, felhőbe akasztott lábbal, és nézted, amint jön-megy a galamb, a Nap pedig, mint valami színeváltó kosárlabda, lassított mozgással pattan fel az égre, le az égről. A Nap pattant, a galamb sétált, te maradtál kitárt karokkal, mozdulatlanul. A Nap sugarai pedig megőritették fecsegésükkel a te hangszerekhez szokott, művelt, nagyon is emberi hallásodat.

Nagy robajjal megrezzent alattad a villanydrót. Azt hitted, két felhő vad csókja dörgött, és alaposan megijedtél, mert féltetted jobb lábad felhőjét. Nem volt mit tenni, az egyetlen védekezési módszer, ami csak eszedbe jutott, az volt, hogy karodat kitárva tartsd. Még egyszer hallottad a robajt, és azt hitted, földrengés közeledik. Aggódva néztél le az úttestre; és most, hogy lenéztél rá, megszaporodtak az okaid arra, hogy aggodalmaskodj. Az aszfalt felnőtt, ahogy feldagadnak a nagyon is emberi testek részei, ha bántás éri őket vagy sérelem. Az aszfaltút feldagadt és szétrepedezett. Láttad a füvet; a fekvő és sárga fűszálakat, amint egy pillanat alatt kizöldülnek, láttad, amint elhagyják fejedet a Nap sugarai és rájuk szállnak, pletykálkodni a rég nem látott füvekkel. A galamb lassan, biztonságosan sétált a villanydróton, rajtad keresztül. A Nap-labda pattant, összeütközött a felhőddel. Így indult meg egyetlen, viszonylag biztosnak mondható kapaszkodód metamorfózisa: cseppekben omlott a füvekre a felhő, amit sajátodnak hittél. Jobb lábad kiszabadult, bal lábad egyensúlyt veszített, karjaid hadonásztak. Nagyon is emberi tested pedig fájdalmas robajjal zuhant az aszfaltronsok közé. Láttad a galambot, amint még egyszer végigsétál a dróton, aztán megfulladtál a földben, amely szorgosan magába ázott téged. Egy ideig még látszott a lakkcipőd hegye, a fénylő műalkotás, amellyel megpróbáltál a galambbal lépést tartani, vagy legalább útját állni ennek a furcsa, szürke madárnak.

